

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. Cujus generis pœnitentia debeat Confessor iniungere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

maiores meretur: siquidem septem pro quovis mortali ex usu erat: si tamen timeatur nimia discretio, vel diffidentia non expedit hoc dicere. Hæc Polancus.

12. Denique sic Delugo de pen. disp. 25. sect. 5. n. 60 Pœnitentia debet esse salutaris, & conveniens: hoc est primo, loco attendi debet ad utilitatem spiritualem pœnitentis, ne scilicet laquei ei iniiciantur ut vano peccata committat. Ex hoc potissimum capite excusari potest hodierna praxis, qua leves pœnitentia imponuntur pro gravissimis peccatis, id enim sæpe fit propter spirituales infirmitates pœnitentium, quia gravioribus pœnitentiis scandalizantur, & vel Confessionem fugiunt, vel cerè Confessarios ineptos adhibunt, qui eos curare nesciunt. Denique in dubio inclinandum est in partem benigniorem in qua minus est periculum. Monendi tamen sunt pœnitentes de insufficietia satisfactionis iniunctæ, & consulendus est ipsi usus Indulgentiarum, & aliquando imponendus, ut sic suppleatur defectus propriæ satisfactionis. Hæc prudenter Delugo.

Denique sic etiam docet Aseanius Tamburinus (quem singulariter diligo propter ejus eruditionem, & eximiam doctrinam, nec solum propter commune cognomen, & fortasse etiam propter eandem à Maioribus longè ductam familiam. Is enim sic habet. Cum quantitas, inquit, & qualitas Pœnitentiæ prudens Confessarij arbitrio relinquantur, c. Mensuram, c. Deus. De penit. & Remiss. & c. Tempora 26 quaest. 7. in huiusmodi quantitate & qualitate Pœnitentiæ iniungenda inspicere Confessor debet gravitatem, & levitatem peccatorum, & qualitatem personæ pœnitentis. An videlicet sit robustus vel debilis, invenis, vel senis: an forte sit magnam recusaturus, vel, licet acceptet eam non impleturus, & alia eiusmodi. Inspecienda est potissimum magnitudo contritionis: tanta esse possit, ut ea sola pœnitentiæ remitteret, iuxta Glossam, &c.

§. IV. Cuius generis pœnitentiæ debeat Confessor iniungere.

3. DE tribus esse solet difficultas. Primum de opere interno. Secundò, de alijs debito. Tertio, de opere pro defunctis. Quoad primum quamvis communiter expedit, ut externam pœnitentiæ Confessor iniungat; tamen potest merè internam. Sic Suar. disp. 48. de pen. sect. 6. n. 4. & alij. apud Bonac. de pen. disp. 5. q. 5. sect. 3. p. 2. n. 10. Ratio est, quia ex una parte satis lenibilis fit & externa iniunctio Confessoris: & ex altera, ex se est opus aptum ad satisfaciendum, & sæpius est multum utile pœnitenti, ut recordetur quis v. g. penarum Gehennæ, ut elevet mentem ad Deum, ut se aspiciere Christum cruci affixum imaginetur, &c.

14. Quoad secundum. Potest etiam pro pœnitentiâ iniungi opus, ad quod alijs tenetur pœnitens, ut Sacro interesse tali die festivo, recitati horas à Sacerdote, &c. Sic idem *ibid.* Ratio est, quia etiam per hæc opera satisfaciemus pro peccatis, & expedit aliquando ita alicui iniungere, ut maiorem diligentiam huiusmodi operibus adhibeat. Tunc autem duo peccata specie diversa, atque aded, specialiter Confessori patefacienda committeret pœnitens, si tale opus non exhiberet: alterum contra obligationem ortam ex Ecclesiæ præcepto: alterum contra obligationem ortam ex hoc Sacramento. Sic Valquez alijque apud Delugo disp. de pen. 25. sect. 5. n. 67.

15. Nota tamen communiter expedit, ut iniungatur illud opus, ad quod alijs pœnitens non tenetur. Immo si nihil addat explicando mentem suam Confessarius intelligit de opere alijs non debito. Ut si dicat: *Adesto mihi Sacro*, intelligitur præter illud, ad quod quis tenetur in die festo. Quod si diceret: *In hac die Dominica audi duo Sacra*; puto cum Coninch. hic n. 69. ex his verbis colligi, quod præter Sacrum debitum ex Festo aliud unum debeat quis audire, non vero duo: ex tali enim modo iniungendi talis esse videtur iniungentis intentio, si dicat: *eligere elemosinam pauperi*; puro te satisfacturum, si eligis extremè indigentem; quia licet alijs debuisses; tamen ex modo iniungendi, non videtur Confessarius te

obligare ad non extremè indigentem. Atque ex hoc tenetur non abstulim conicctari.

16. Quoad tertium, potest pro pœnitentiâ opus v. g. elemosinæ, vel jejunium, vel orationis, vel liber opus, cuius satisfactio, nec solum impeditur, applicetur à pœnitente pro defunctis. Ita Delugo de pen. disp. 25. sect. 5. n. 62. Contra Ioan. Sanchez de pen. disp. 16. n. 1. Ratio principaliter est, quia tum illa satisfactio applicanda opus dictum pro defunctis; est satisfactio, & jam remanet pro pœnitente: tum maxime, licet à pœnitente tunc applicetur satisfactio talis, ex opere operantis, illis sanctis Animabus fructus, tamen satisfactio ejusdem operis elevati per sacramentum, ex opere operato, semper pro pœnitente manebit: & sic nunquam frustrabitur sua pœnitentiâ, quæ est satisfactio, tale susceptum Sacramentum.

§. V. Quando Pœnitentiâ imponi possit.

17. DEbet Pœnitentiâ imponi à Confessore à Confessione, sed vel ante, vel post confessionem, dummodo mortaliter cum ipsa coniungatur. Confessio tamen videtur, ut iuxta consuetudinem, tunc munitur introductam, imponatur ante absolutionem, post exposita peccata.

CAPVT II.

De Pœnitentiâ solvenda à Pœnitente.

§. I. An Pœnitens teneatur acceptare pœnitentiâ acceptatamque solvere.

1. Pœnitentiâ sive medicinalem, de qua non dubium apud Doctores; sive in satisfactio tenetur acceptare pœnitens. Ita Suarius Coninch, alij supra citati. Ratio est, quia Confessor potest pœnitentiam re: ergo pœnitens debet acceptare. Antecedens colligitur ex Concilio Tridentino, 14. cap. 8. quod docet in Sacramentis esse potestatem ligandi, non solum ad infirmitatem dicamentum, sed etiam ad peccata commissi vincula. Consequentia patet, quia hæc sunt correlativa, pœnitentiæ præcipiendi, & obligatio obediendi.

2. Hinc sequitur debere impleri talem pœnitentiâ (si non detur sub conditione, de quo supra dixi cap. præcedenti, §. 1.) à pœnitente, ex se quidem sub obligatione mortali, sed ex parvitate materia: sub veniali est tantum parvitas materia, quoties pœnitentiâ est levis, maxime propter peccata venialia, vel propter mortalia alia non absolutum. Sic iidem Doctores citat.

3. Sed triplex est difficultas, Prima: quid si sit gravis, sed imposita propter prædicta venialia, vel propter mortalia absoluta mortalia; Id quod possit aliquando etiam tamen nabiliter evenire, quando scilicet ob multitudinem continuationem venialium ita expedit: quamvis tamen cum Coninch, n. 81. nunquam pro his, Sacerdotem obligari gravem penam iniungere.

4. Respondeo. Quamvis sit probabilis cum Henrico quæ cit. tunc obligari sub mortali, quia Sacerdos habet talem potestatem, & aliunde materia jam est gravis: tamen est etiam probabilis non obligari nisi sub veniali. Sic idem *in fine*. Vide Dianam p. 3. tract. 4. res. 1. 26. Itaque saltem propter multos Auctores ita sentientes. Ita Suarez, Coninch, alijque citati.

5. Secunda difficultas. Quid si sit levis; sed data pro peccatis gravibus alijs non absolutis? Respondeo cum Suar. citato, non obligari sub mortali: quia licet causa sit gravis, tamen materia ipsa præcepti non est ad talem obligationem sufficiens.

6. Tertia difficultas. Potestne Confessarius imponere pœnitentiâ gravem pro peccatis gravibus, sed obligando solum sub veniali pœnitentem? Respondeo cum Suar. cit. licet neget Valq. cit. à Præpositio in 7. p.